

## Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΩΡΩΔΙΑ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Τά πολυφωνικά τραγούδια τῶν μεγάλων δασκάλων τῆς Ἀναγεννήσεως εἶναι ἡ λυδία λίθος ὅπου δοκιμάζεται ἡ ἀξία τῶν φωνητικῶν συγκροτημάτων. Γιατί τὰ τραγούδια αὐτά, μέ τὴν πολύπλοκη ἀντιστιχτική τους γραφή καὶ τὴ δυσκολοπρόσιτη ρυθμική τους ἰδιομορφία, ἀπαιτοῦν ὄχι μονάχα ἕνα τέλεια γυμνασμένο, ἀπόλυτα πειθαρχημένο καὶ ἰσορροπημένο ἤχητικὸ φωνητικὸ συγκρότημα, ἀλλὰ καὶ μιὰ λεπτὴ μουσικὴ ἀντίληψη ἢ μᾶλλον μιὰ διαίσθηση τοῦ πολυφωνικοῦ στύλ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐκ μέρους τῶν τραγουδιστῶν, γιὰ νὰ ἐκτελεσθοῦν *acappella* (δηλ. χωρὶς ὄργανική συνοδεία) καὶ γιὰ ν' ἀποδοθοῦν ὅσο τὸ δυνατόν μέ μεγαλύτερη ἀκρίβεια οἱ πολυποικίλες μελωδικές καὶ ρυθμικές ἀποχρώσεις τους.

Ἐτοί, στίς 15 Μαρτίου, στὴν αἴθουσα τοῦ Παρνασοῦ, μέναμε κατάπληχτοι σάν εἶδαμε ὅλες αὐτές τίς ἀρετές συγκεντρωμένες στό σύνολο τῶν 47 κοριτσιῶν καὶ ἀγοριῶν, ποῦ ἀποτελοῦν τὴν «Παιδικὴ χωρῶδια τοῦ Λυκείου Ἀθηνῶν» καὶ ποῦ μᾶς χάρισαν μιὰ μονοδικὴ κι ἀπροσδόκητη γιὰ μᾶς μουσικὴ ἀπόλαυση, μέ τό λεπτό καὶ εὐγενικό τρόπο ποῦ τραγουδῆσαν — χωρὶς ἄσκοπες φωνασκίες καὶ γλυκεροῦς ἐντυπωσιακοῦς χρωματισμούς — τ' ἀριστουργήματα τῶν Ζοσκέν ντε Πρέ Γκιγιόμ Κοστέλέ, Κλαουσντιο Μοντεβέρντι καὶ ὄλλων ἀνωνώμων συνθετῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Μὰ καὶ τὰ χωρῶδικά ἔργα μεταγενεστέρων συνθετῶν (Περγκολέζε Χάυντ, Σοῦπερτ κ. ὄ.) τῶν Ἑλλήνων (Λαμπιλέτ Μαργαζιώτη, Νούσια, Σπηλιου,) καθὼς καὶ τὰ δημοτικά τραγούδια μας, τραγουδήθηκαν ἀπὸ τὴ χωρῶδια αὐτὴ μέ τὴν ἴδια κατανόηση καὶ μουσικότητα.

Μέσα στ' ἀξιοθαύμαστο αὐτὸ σύνολο ξεχωρίζουν γιὰ τὴν ὠραία τους φωνὴ καὶ τὴ μουσικότητά τους οἱ μαθήτριες Ε. Πιτταρά, Π. Νούσια, Χ. Μπάκα, Α. Κωσταλά καὶ Ι. Παπαδογιάννη, ποῦ ἀποτελοῦν τὸ φωνητικὸ κοινίτετο ποῦ ἐκτελεῖ τὰ τραγούδια τῆς Ἀναγεννήσεως, καὶ ποῦ μερικές ἀπ' αὐτές τραγουδῆσαν καὶ σάν σολίστες.

Δημιουργός καὶ ἐμφυωτής αὐτῆς τῆς χωρῶδιας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ διευθυντής τοῦ Λυκείου Ἀθηνῶν κ. Γιάννης Νούσιος, φιλόλογος καὶ ἐξαιρετος μουσικός. Φωτισμένος παιδαγωγός καὶ καλλιτέχνης μέ λεπτὴ μουσικὴ ἰδιοσυγκρασία καὶ σοβαρὴ μουσικὴ καλλιέργεια, κατάρθωσε νὰ ἐμπνεύσει στὰ παιδιὰ τῆς χωρῶδιας του μιὰ φανατική, μποροῦμε νὰ ποῦμε, λατρεία γιὰ τὴ μουσικὴ, καὶ μάλιστα τὴν παλιά, νὰ τὰ ἐνθουσιάζει καὶ νὰ διαπαιδαγωγῆσει κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο τὸ μουσικό τους αἰσθητήριο. Ἐτοί, δουλεύοντας ἀθόρυβα, σιμὰ καὶ στοχαστικά, κατάρθωσε νὰ πετύχει τὸ ἀξιοθαύμαστο ἐκεῖνο ἀποτέλεσμα ποῦ χειροκροτήσαμε στὴν αἴθουσα τοῦ Παρνασοῦ καὶ ποῦ, ξεπερνώντας τὰ ὅρια τῆς ἀπλῶς φροντισμένης καὶ εὐσυνείδητης σχολικῆς ἐπίδειξης, παρουσιάζεται σάν ἕνα σημαντικό καλλιτεχνικό γεγονός στὴ ζωὴ τοῦ τόπου μας.